

॥प्रथमः प्रश्नः॥

॥तैत्तिरीयसंहितायां चतुर्थकाण्डे प्रथमः प्रश्नः॥

युञ्जनः प्रथमं मनस्तत्त्वाय सविता धियः। अग्निं
ज्योतिर्निर्चायं पृथिव्या अध्याभरत्। युक्ताय मनसा देवान्सुवर्युतो
धिया दिवम्। बृहस्योति: करिष्यतः सविता प्र सुवाति तान्।
युक्तेन मनसा वयं देवस्य सवितुः सवे। सुवर्गेयाय शक्त्यै। युञ्जते
मनं उत युञ्जते धियो विप्रा विप्रस्य बृहतो विपश्चितः। वि होत्रा
दधे वयुनाविदेक इन्- (१)

मही देवस्य सवितुः परिष्टुतिः। युजे वां ब्रह्म पूर्वं नमोभिर्वि
श्लोकां यन्ति पथ्येव सूरा॑ः। शृण्वन्ति विश्वे अमृतस्य पुत्रा आ ये
धामानि दिव्यानि तस्थुः। यस्य प्रयाणमन्वन्य इद्युद्युर्देवा देवस्य
महिमानमर्चतः। यः पार्थिवानि विमुमे स एतशो रजाऽसि देवः
सविता महित्वना। देवं सवितुः प्र सुव यज्ञं प्र सुव (२)

यज्ञपतिं भगाय दिव्यो गन्धुर्वः। केतुपूः केतं नः पुनातु
वाचस्पतिर्वच्मद्य स्वदाति नः। इमं नो देव सवितर्यज्ञं प्र सुव
देवायुवं सखिविदं सत्राजितं धनजितं सुवर्जितम्। ऋचा
स्तोमः समर्धयं गायत्रेण रथन्तरम्। बृहद्वायुत्रवर्तनि। देवस्य त्वा
सवितुः प्रसुवैऽश्विनोर्बहुभ्यां पृष्णो हस्ताभ्यां गायत्रेण छन्दसा-
ऽऽदेऽङ्गिरस्वदभिरसि नारि- (३)

रसि पृथिव्याः सधस्थादग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वदा भरं त्रैष्टुभेन
त्वा छन्दसाऽऽददेऽङ्गिरस्वद्वभिरसि नारिरसि त्वयो वयः
सधस्थ आग्निः शकेम खनितुं पुरीष्यं जागतेन त्वा छन्दसा-
ऽऽददेऽङ्गिरस्वद्वस्त आधायं सविता बिभ्रदभिः हिरण्यर्योम्।
तया ज्योतिरजस्त्रमिदग्निं खात्वी न आ भुरानुष्टुभेन त्वा
छन्दसाऽऽददेऽङ्गिरस्वत्॥ (४)

इद्युक्तं प्र सुव नारिरानुष्टुभेन त्वा छन्दसा त्रीणि च॥४॥ [१]

इमामंगृभ्णत्रशनामृतस्य पूर्वं आयुषि विदथेषु कव्या। तयां
देवाः सुतमा बभूवुरकृतस्य सामन्धस्सरमारपन्ती। प्रतूर्तं वाजिन्ना
द्रेवं वरिष्ठामनुं संवतम्। दिवि ते जन्मं परममन्तरिक्षे नाभिः
पृथिव्यामधि योनिः। युआथा॒ रासंभं युवमस्मिन् यामै वृष्णवसू।
अग्निं भरन्तमस्मयुम्। योगेयोगे तुवस्तरं वाजेवाजे हवामहे।
सखायु इन्द्रमूतयै। प्रतूर्व- (५)

त्रेह्यवक्रामन्नशस्ती रुद्रस्य गाणपत्यान्मयोभूरेहि। उर्वन्तरिक्ष-
मन्विहि स्वस्तिगव्यूतिरभेयानि कृष्णन्। पूष्णा सुयुजा सुह।
पृथिव्याः सधस्थादग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वदच्छेह्यग्निं पुरीष्यमङ्गिर-
स्वदच्छेमोऽग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वद्वरिष्यामोऽग्निं पुरीष्यमङ्गिर-
स्वद्वरामः। अन्वग्निरुषसामग्रमख्युदन्वहानि प्रथमो जातवेदाः।
अनु सूर्यस्य (६)

पुरुत्रा च रुश्मीननु द्यावांपृथिवी आ तंताना। आगत्य
वाज्यध्वनः सर्वा मृधो वि धूनुते। अग्निः सधस्थे महुति चक्षुषा
नि चिकीषते। आक्रम्य वाजिन्पृथिवीम् ग्निमिच्छ रुचा त्वम्।
भूम्यां वृत्वाय नो ब्रूहि यतः खनाम तं वयम्। द्यौस्ते पृष्ठं
पृथिवी सधस्थमात्माऽन्तरिक्षं समुद्रस्ते योग्निः। विरुद्धाय चक्षुषा
त्वम् भि तिष्ठ (७)

पृतन्युतः। उत्क्राम महुते सौभंगायास्मादस्थानाद्विणोदा
वाजिन्ना। वृयः स्याम सुमुतौ पृथिव्या अग्निं खनिष्यन्तं उपस्थे
अस्याः। उदक्रमीद्विणोदा वाज्यर्वाकः स लोकः सुकृतं
पृथिव्याः। ततः खनेम सुप्रतीकम् ग्निः सुवो रुहाणा अधि नाकं
उत्तमे। अपो देवीरूपं सृज मधुमतीरयक्षमाय प्रजाभ्यः। तासां
स्थानादुज्ञिहतामोषधयः सुपिष्टलाः। जिघर्म्य- (८)

ग्निं मनसा घृतेन प्रतिक्ष्यन्तं भुवनानि विश्वा। पृथुं
तिरश्चा वयसा बृहन्तं व्यचिष्टमन्तः रभसं विदानम्। आ
त्वा जिघर्मि वचसा घृतेनारक्षसा मनसा तज्जुषस्व। मर्यश्रीः
स्पृहयद्वर्णो अग्निर्नाभिमृशे तनुवा जरहृषाणः। परि वाजपतिः
कविरग्निरहव्या न्यंकमीत्। दधुद्रक्षानि दाशुषें। परि त्वाऽग्ने
पुरं वयं विप्रः सहस्य धीमहि। धृषद्वर्ण दिवेदिवे भेत्तारं
भङ्गुरावतः। त्वम् द्युभिस्त्वमाशुशुक्षणिस्त्वमद्यस्त्वमशमनस्परि।
त्वं वनेभ्युस्त्वमोषधीभ्युस्त्वं नृणां नृपते जायसे शुचिः॥ (९)

प्रतुर्वन्धस्यैस्य तिष्ठ जिर्मि भेत्तारं विशुतिश्च॥५॥ [२]

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां
पृथिव्याः सधस्थेऽग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वत्खंनामि। ज्योतिष्मन्तं
त्वाऽग्ने सुप्रतीकमजस्त्रेण भानुना दीद्यानम्। शिवं प्रजाभ्यो-
ऽहिं सन्तं पृथिव्याः सधस्थेऽग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वत्खंनामि। अपां
पृष्ठमसि सप्रथां उर्वग्निं भरिष्यदपरावपिष्ठम्। वर्धमानं मह आ च
पुष्करं दिवो मात्रया वरिणा प्रथस्व। शर्म च स्थो (१०)

वर्म च स्थो अच्छिद्रे बहुले उभे। व्यचस्वती सं वंसाथां
भूर्तमग्निं पुरीष्यम्। सं वंसाथाऽ सुवर्विदा सुमीची उरसा-
त्मनाौ। अग्निमन्तर्भरिष्यन्ती ज्योतिष्मन्तमजस्त्रमित्। पुरीष्यो-
ऽसि विश्वभराः। अथर्वा त्वा प्रथमो निरमन्थदग्ने। त्वामग्ने
पुष्करादध्यर्थर्वा निरमन्थत। मूर्धो विश्वस्य वाघतः। तमुं त्वा
दध्यङ्गुषिः पुत्र ईधे (११)

अर्थर्वणः। वृत्रहणं पुरन्दरम्। तमुं त्वा पाथ्यो वृषा सर्मीधे
दस्युहन्तमम्। धनञ्जयः रणेरणे। सीदं होतः स्व उं लोके
चिंकित्वान्धसादया यज्ञः सुकृतस्य योनौ। देवावीर्देवान् हविषा
यजास्यग्ने बृहद्यजमाने वयो धाः। नि होतां होतृषदने विदानस्त्वेषो
दीदिवा असदथसुदक्षः। अदब्ध्रतप्रमतिर्विसिष्टः सहस्रम्भ-
शुचिजिह्वो अग्निः। सं सीदस्व महा औसि शोचस्व (१२)

देववीतमः। वि धूममग्ने अरुषं मियेध्य सृज प्रशस्त दर्शतम्।
जनिष्वा हि जेन्यो अग्रे अहाऽहितो हितेष्वरुषो वनेषु। दमेदमे
सप्त रक्ता दधानोऽग्निरहोता नि षसादा यज्ञीयान्॥ (१३)

स्थ ईर्धे शोचस्व सप्तविंशतिश्च॥४॥

-[ə]

सं तै वायुर्मातृरिश्वा दधातूत्तानायै हृदयं यद्विलिष्टम्। देवानां
यश्चरंति प्राणधैन् तस्मै च देवि वर्षडस्तु तुभ्यम्। सुजांतो ज्योतिषा
सह शार्म वर्णथमासंदः सुवः। वासो अग्ने विश्वरूपः सं व्ययस्व
विभावसो। उद्दु तिष्ठ स्वध्वरावा नो देव्या कृपा। हृशे च भासा
बृहता सुशुक्निराग्ने याहि सुशस्तिभिः। (१४)

ऊर्ध्वं ऊर्ध्वं पुणं ऊर्तये तिष्ठा देवो न संविता। ऊर्ध्वं
 वाजस्य सनिता यदञ्जिभिर्वाघद्विर्विहयामहे। स जातो गर्भो असि-
 रोदस्योरग्ने चारुर्विभृत् ओषधीषु। चित्रः शिशुः परि तमांस्यक्तः प्र-
 मातृभ्यो अधि कनिकदद्वाः। स्थिरो भव वीड्वङ्ग आशुर्भव वाज्यर्वन्।
 पृथुर्भव सुषदस्त्वमग्ने: पुरीषवाहनः। शिवो भव (१५)

प्रजाभ्यो मानुषीभ्यस्त्वमङ्गिरः। मा द्यावांपृथिवी अभि शूशुचो
माऽन्तरिक्षं मा वनस्पतीन्। प्रैतु वाजी कनिंक्रदन्नानंद्रासंभः
पत्वा०। भरन्नग्निं पुरीष्यं मा पाद्यायुषः पुरा। रासभो वां
कनिंक्रदम्युक्तो वृषणा रथे० स वामग्निं पुरीष्यमाशुर्दूतो
वंहादितः। वृषाऽग्निं वृषणं भरन्नपां गर्भं समुद्रियम्। अग्न आ

याहि (१६)

वीतयं कृतं सत्यम्। ओषधयः प्रति गृह्णीताग्निमेतत्
शिवमायन्तमभ्यत्र युष्मान्। व्यस्युन्विश्वा अमर्तीररातीर्निषीदंत्रो
अपे दुर्मतिः हनत्। ओषधयः प्रति मोदध्वमेनुं पुष्पावतीः
सुपिष्पलाः। अयं वो गर्भं कृत्वियः प्रलः सधस्थमासदत्॥ (१७)

मुशस्तिभिः शिवो भैव याहि पद्मिः शच्च॥ ४॥ [४]

वि पाजसा पृथुना शोशुचानो बाधस्व द्विषो रक्षसो अर्मीवाः।
मुशर्मणो बृहतः शर्मणि स्यामग्रेहः सुहवस्य प्रणीतौ। आपो
हि ष्ठ मयोभुवस्ता न ऊर्जे दधातन। महे रणाय चक्षसे। यो
वः शिवतमो रसस्तस्य भाजयतेह नः। उशतीरिव मातरः। तस्मा
अरं गमाम वो यस्य क्षयाय जिन्वथ। आपौ जुनयथा च नः।
मित्रः (१८)

सः सृज्य पृथिवीं भूमिं च ज्योतिषा सह। सुजातं
जातवेदसमग्नि वैश्वानरं विभुम्। अयक्षमायं त्वा सः सृजामि
प्रजाभ्यः। विश्वे त्वा देवा वैश्वानराः सः सृजन्त्वानुष्टुभेन
छन्दसाऽङ्गिरस्वत्। रुद्राः सम्भृत्यं पृथिवीं बृहज्योतिः सर्मीधिरे।
तेषां भानुरजस्तु इच्छुक्रो देवेषु रोचते। सः सृष्टां वसुभी रुद्रैर्धिरैः
कर्मण्यां मृदम्। हस्ताभ्यां मृद्वीं कृत्वा सिनीवाली करोतु (१९)

ताम्। सिनीवाली सुकपुर्दा सुकुरीरा स्वौपुशा। सा

तुभ्यं मदिते महु ओखां दधातु हस्तयोः। उखां करोतु शत्तया
बाहुभ्यामदितिर्धिया। माता पुत्रं यथोपस्थे साग्रिं बिर्भर्तु गर्भ
आ। मखस्य शिरोऽसि यज्ञस्य पदे स्थः। वसवस्त्वा कृष्णन्तु
गायत्रेण छन्दसाऽङ्गिरस्वत्पृथिव्यसि रुद्रास्त्वा कृष्णन्तु त्रैष्टुभेन
छन्दसाऽङ्गिरस्वदन्तरिक्षमस्या- (२०)

दित्यास्त्वा कृष्णन्तु जागतेनु छन्दसाऽङ्गिरस्वद्वौरसि विश्वे
त्वा देवा वैश्वानुराः कृष्णन्त्वानुष्टुभेनु छन्दसाऽङ्गिरस्वद्विशोऽसि
ध्रुवाऽसि धारया मयि प्रजाः रायस्पोष गौपत्यः सुवीर्यः
सजातान् यजमानायादित्यै रास्त्रास्यदितिस्ते बिलं गृह्णातु पाङ्गेनु
छन्दसाऽङ्गिरस्वत्। कृत्वाय सा महीमुखां मृमयीं योनिमुग्रयै
तां पुत्रेभ्यः सम्प्रायच्छुददितिः श्रुपयानिति॥ (२१)

मित्रः करोत्वन्तरिक्षमसि प्र चुत्वारि च॥४॥ [५]

वसवस्त्वा धूपयन्तु गायत्रेण छन्दसाऽङ्गिरस्वदुद्रास्त्वा
धूपयन्तु त्रैष्टुभेनु छन्दसाऽङ्गिरस्वदादित्यास्त्वा धूपयन्तु जागतेनु
छन्दसाऽङ्गिरस्वद्विश्वे त्वा देवा वैश्वानुरा धूपयन्त्वानुष्टुभेनु
छन्दसाऽङ्गिरस्वदिन्द्रस्त्वा धूपयत्वङ्गिरस्वद्विष्णुस्त्वा धूपय-
त्वङ्गिरस्वद्वरुणस्त्वा धूपयत्वङ्गिरस्वददितिस्त्वा देवी विश्वदेव्यावती
पृथिव्याः सुधस्थेऽङ्गिरस्वत्खनत्ववट देवानां त्वा पर्वीर- (२२)

देवीर्विश्वदेव्यावतीः पृथिव्याः सुधस्थेऽङ्गिरस्वदधूखे

पृथिव्याः सूर्यस्थे उज्जिरस्व-
दुभीन्धतामुखे ग्रास्त्वा॑ देवीर्विश्वदेव्यावतीः पृथिव्याः सूर्यस्थे-
उज्जिरस्वच्छृंपयन्तूखे वरुत्रयो॒ जनयस्त्वा॑ देवीर्विश्वदेव्यावतीः
पृथिव्याः सूर्यस्थे उज्जिरस्वत्पंचन्तूखे। मित्रैतामुखां पचेषा॑ मा भेदि।
एतां ते परि॑ ददाम्यमित्यै। अभीमां (२३)

महिना दिवं मित्रो बंभूव सुप्रथाः। उत श्रवसा पृथिवीम्।
 मित्रस्य चरणीधृतः श्रवो देवस्य सानुसिम। द्युम्नं चित्रश्रवस्तमम्।
 देवस्त्वा सवितोद्वप्तु सुपाणिः स्वज्ञुरिः। सुबाहुरुत शक्तयाः।
 अपद्यमाना पृथिव्याशा दिश् आ पृण। उत्तिष्ठ बृहती
 भवोर्ध्वा तिष्ठ ध्रुवा त्वम्। वसंवस्त्वाऽऽ छन्दन्तु गायत्रैण
 छन्दसाऽङ्गिरस्वद्वास्त्वाऽऽ छन्दन्तु त्रैष्टुभेन् छन्दसा-
 ऽङ्गिरस्वदादित्यास्त्वाऽऽ छन्दन्तु जागतेन् छन्दसाऽङ्गिरस्वद्विष्वे-
 त्वा देवा वैश्वानरा आच्छन्दन्त्वानुष्टुभेन छन्दसाऽङ्गिरस्वत्॥ (२४)

पर्णीरिमा॑ रुद्रास्त्वा॒३३ छ्ठृन्दन्त्वेकान्नवि॑शतिश्वं॥३॥

-[5]

समास्त्वाग्नि क्रृतवो वर्धयन्तु संवध्सुरा क्रृष्यो यानि सत्या।
 सं दिव्येन दीदिहि रोचनेन विश्वा आ भाँहि प्रदिशः पृथिव्याः।
 सं चेध्यस्वाग्ने प्र च बोधयैन् मुच्च तिष्ठ महुते सौभंगाय। मा च
 रिषदुपसुत्ता तै अग्ने ब्रह्माणस्ते यशसः सन्तु मान्ये। त्वामग्ने वृणते
 ब्राह्मणा इमे शिवो अग्ने (२५)

संवरणे भवा नः। सपलहा नो अभिमातिजिच्च स्वे गये
जागृह्यप्रयुच्छन्न। इहैवाग्ने अधिंधारया रुयिं मा त्वा नि क्रन्यूर्वचितो
निकारिणः। क्षत्रमग्ने सुयममस्तु तुभ्यमुपसृत्ता वर्धतां ते अनिष्टृतः।
क्षत्रेणाग्ने स्वायुः सः रभस्व मित्रेणाग्ने मित्रधेये यतस्व। सजाताना॑
मध्यमस्था एंधि राजामग्ने विहव्यो दीदिहीह। अति (२६)

निहो अति स्त्रियोऽत्यचित्तिमत्यरातिमग्ने। विश्वा ह्यग्ने
दुरिता सहस्वाथास्मभ्यः सुहर्वीराङ् रुयिं दाः। अनाधृष्यो
जातवेदा अनिष्टृतो विराङ्गे क्षत्रभृदीदिहीह। विश्वा आशाः
प्रमुश्चन्मानुषीर्भियः शिवाभिरुद्य परिं पाहि नो वृधे। बृहस्पते
सवितर्बोधयैनः सःशिंतं चिथसन्तुराङ् सः शिंशाधि। वृर्धयैनं
महुते सौभंगायु (२७)

विश्वं एनमनु मदन्तु देवाः। अमुत्रभूयादध्य यद्यमस्य बृहस्पते
अभिशस्तुरमुश्चः। प्रत्यौहतामश्विनां मृत्युमस्मादेवानामग्ने भिषजा॒
शर्चीभिः। उद्वयं तमसुस्परि॒ पश्यन्तो ज्योतिरुत्तरम्। देवं देवत्रा॒
सूर्यमग्नम् ज्योतिरुत्तमम्॥ (२८)

इमे शिवो अग्रेति॒ सौभंगायु॒ चतुर्लिङ्गशब्दः॥४॥ [७]

ऊर्ध्वा अस्य समिधौ॒ भवन्त्यूर्ध्वा॒ शुक्रा॒ शोचीऽप्यग्ने॒ः।
द्युमत्तमा॒ सुप्रतीकस्य सूनोः। तनूनपादसुरो॒ विश्ववेदा॒ देवो॒ देवेषु॒
देवः। पथ आनक्ति॒ मध्वा॒ घृतेन॑। मध्वा॒ यज्ञं नक्षसे॒ प्रीणानो॒

नराशः सो अग्ने। सुकृदेवः सविता विश्वारः। अच्छायमैति
शवसा घृतेनेडानो वहिर्नमसा। अग्निः सुचो अध्वरेषु प्रयथ्सु।
स यंक्षदस्य महिमानमग्नेः स - (२९)

ई मन्द्रासु प्रयसः। वसुश्वेतिष्ठो वसुधातमश्च। द्वारो देवीरन्वस्य
विश्वे व्रता ददन्ते अग्नेः। उरुव्यचसो धाम्ना पत्यमानाः। ते अस्य
योषणे दिव्ये न योनोवृषासानक्ता०। इमं यज्ञमवतामध्वरं नः। दैव्या०
होतारावृद्ध्वमध्वरं नोऽग्नेर्जिह्वामभि गृणीतम्। कृणुतं नः स्विष्टिम्।
तिस्रो देवीर्बहिरेद य सदन्त्विडा सरस्वती० (३०)

भारती। मही गृणना। तन्नस्तुरीपुमद्भुतं पुरुक्षु त्वष्टा०
सुवीरम्। रायस्योषु वि ष्यतु नाभिमस्मे। वनस्पतेऽव सृजा०
रराणस्त्वनां देवेषु। अग्निरहव्य शमिता सूदयाति। अग्ने स्वाहा०
कृणुहि जातवेद इन्द्राय हव्यम्। विश्वे देवा हविरिदं जुषन्ताम्।
हिरण्यगर्भः समवर्तताग्ने भूतस्य जातः पतिरेकं आसीत्। स
दाधार पृथिवीं द्या- (३१)

मुतेमां कस्मै देवाय हविषां विधेम। यः प्राणतो निमिषतो
महित्वैक इद्राजा० जगतो बभूवा० य ईशे अस्य द्विपदश्वतुष्पदः
कस्मै देवाय हविषां विधेम। य आत्मदा बलदा यस्य विश्व
उपासते प्रशिष्य यस्य देवाः। यस्य छायामृतं यस्य मृत्युः कस्मै
देवाय हविषां विधेम। यस्येमे हिमवन्तो महित्वा यस्य समुद्रः

रुसयों सुहा- (३२)

इहुः। यस्येमाः प्रदिशो यस्य बाहू कस्मै देवाय हृविषा विधेम। यं क्रन्दसी अवसा तस्तभाने अभ्यैक्षेतां मनसा रेजमाने। यत्राधि सूर उदितौ व्येति कस्मै देवाय हृविषा विधेम। येन द्यौरुग्रा पृथिवीं च दृढे येन सुवः स्तमितं येन नाकः। यो अन्तरिक्षे रजसो विमानः कस्मै देवाय हृविषा विधेम। आपो हु यन्महतीर्विश्व- (३३)

मायन्दक्षं दधाना जनयन्तीरग्निम्। ततो देवानां निरवर्ततासुरेकः कस्मै देवाय हृविषा विधेम। यश्चिदापो महिना पर्यपश्यदक्षं दधाना जनयन्तीरग्निम्। यो देवेष्वधि देव एक आसीत्कस्मै देवाय हृविषा विधेम॥ (३४)

अग्ने: स सरस्वती द्या॒ सुह विश्वश्वतुस्त्रिःशश्व॥६॥ [८]

आकृतिमग्निं प्रयुज्ञु स्वाहा मनो मेधामग्निं प्रयुज्ञु स्वाहा चित्तं विज्ञातमग्निं प्रयुज्ञु स्वाहा वाचो विधृतिमग्निं प्रयुज्ञु स्वाहा प्रजापतये मनवे स्वाहाऽग्नये वैश्वानराय स्वाहा विश्वे देवस्य नेतुर्मर्तो वृणीत सख्यं विश्वे राय इषुध्यसि द्युम्नं वृणीत पुष्यसे स्वाहा मा सु भित्था मा सु रिषो दृहस्व वीडयस्व सु। अम्बधृष्णु वीरयस्वा- (३५)

अग्निश्वेदं करिष्यथः। दृहस्व देवि पृथिवि स्वस्तये आसुरी माया स्वधयों कृताऽसि। जुष्ट देवानांमिदमस्तु हृव्यमरिष्ट-

त्वमुदिहि यज्ञे अस्मिन्। मित्रैतामुखां तपैषा मा भैदि। एतान्ते
परि ददाम्यभिन्त्यै। द्वन्नः सर्पिरासुतिः प्रलो होता वरेण्यः।
सहस्रस्पुत्रो अद्भुतः। परस्या अधिं सुवतोऽवराऽ अभ्या (३६)

तरा यत्राहमस्मि ताऽ अंवा। परमस्याः परावतो रोहिदंश्व
इहाऽऽ गंहि। पुरीष्यः पुरुप्रियोऽग्ने त्वं तरा मृधः। सीदु त्वं
मातुरस्या उपस्थे विश्वान्यग्ने वयुनानि विद्वान्। मैनामर्चिषा मा
तपसाऽभि शूशुचोऽन्तरस्याऽ शुक्रज्योतिर्विं भाँहि। अन्तरग्ने रुचा
त्वमुखायै सदने स्वे। तस्यास्त्व॑ हरसा तपुआतवेदः शिवो भव।
शिवो भूत्वा मह्यमग्नेऽथो सीद शिवस्त्वम्। शिवाः कृत्वा दिशः
सर्वाः स्वां योनिमिहासदः॥ (३७)

वीरयस्वा तपन्विशुतिश्च॥ ३॥ [१]

यदग्ने यानि कानि चाऽऽ ते दारूणि दुधमसि। तदस्तु तुभ्यमिद्
घृतं तज्जुषस्व यविष्या। यदत्युपजिह्विका यद्वमो अतिसर्पति। सर्व
तदस्तु ते घृतं तज्जुषस्व यविष्या। रात्रिं रात्रिमप्रयावभरन्तोऽश्वायेव
तिष्ठते घासमस्मै। रायस्पोषेण समिषा मदन्तोऽग्ने मा ते प्रतिवेशा
रिषामा नाभां (३८)

पृथिव्याः समिधानमग्निं रायस्पोषाय बृहते हवामहे। इरु
मुदं बृहदुक्थं यजत्र जेतारमग्निं पृतनासु सासहिम्। याः सेना
अभीत्वरीराव्याधिनीरुगंणा उता। ये स्तेना ये च तस्करास्ताऽस्ते
अग्नेऽपि दधाम्यास्यै। दङ्घैर्भ्यां मलिमूञ्जम्यैस्तस्कराऽ उता।

हनूम्याऽस्तेनाभंगवस्ताऽस्त्वं खादु सुखादितान्। ये जनेषु
मलिम्लवः स्तेनासस्तस्करा वनै। ये (३९)

कक्षेष्वघायवस्ताऽस्ते दधामि जम्भयोः। यो अस्मभ्यमरा-
तीयाद्यश्वं नोद्वेष्टते जनः। निन्दाद्यो अस्मान् दिपसौचु सर्वं तं
मस्मसा कुरु। सःशितं मे ब्रह्म सःशितं वीर्यं बलम्। सःशितं
क्षत्रं जिष्णु यस्याहमस्मि पुरोहितः। उदैषां बाहू अतिरमुद्वर्चु उदू
बलम्। क्षिणोमि ब्रह्मणामित्रानुन्नयामि (४०)

स्वाऽ अहम्। दृशानो रुक्म उर्वा व्यद्यौद्मरूपमायुः
श्रिये रुचानः। अग्निरमृतो अभवद्ययोभिर्यदेन द्यौरजनयस्तुरेतः।
विश्वा रूपाणि प्रति मुश्वते कविः प्रासादीद्वद्रं द्विपदे चतुष्पदे।
वि नाकंमख्यस्तविता वरेण्योऽनु प्रयाणमुषसो वि राजति।
नक्तोपासा समनसा विरूपे धापयेत् शिशुमेकं समीची। द्यावा
क्षामा रुक्मो (४१)

अन्तर्वि भाति देवा अग्निं धारयन्द्रविणोदाः। सुपर्णोऽसि
ग्रुत्मात्रिवृत्ते शिरो गायत्रं चक्षुः स्तोमं आत्मा सामं ते
तनूर्वामदेव्यं बृहद्रथन्तरे पुक्षौ यज्ञायज्ञियं पुच्छं छन्दाऽस्यज्ञानि
धिष्णियाः शुफा यजूःषि नाम। सुपर्णोऽसि ग्रुत्मान्दिवं गच्छ
सुवः पत॥ (४२)

अग्ने यं यज्ञमध्वरं विश्वतः परिभूरसि। स इद्देवेषु गच्छति। सोम यास्ते मयोभुवं ऊतयः सन्ति दाशुषैँ। ताभिर्नोऽविता भव। अग्निर्मूर्धा भुवः। त्वं नः सोम् या ते धामानि। तथस्वितुर्वर्णेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि। धियो यो नः प्रचोदयात्। अचित्ती यच्चकृमा दैव्ये जने दीनैर्दक्षैः प्रभूती पूरुषत्वतां। (४३)

देवेषु च सवितर्मनुषेषु च त्वं नो अत्र सुवतादनांगसः। चोदयित्री सूनृतानां चेतन्ती सुमतीनाम्। यज्ञं दधे सरस्वती। पावीरवी कन्या चित्रायुः सरस्वती वीरपल्ली धियं धात्। ग्राभिरच्छिद्रं शरणं सजोषा दुराधर्षं गृणते शर्म यस्त। पूषा गा अन्वेतु नः पूषा रक्षत्वर्वतः। पूषा वाजं सनोतु नः। शुक्रं ते अन्यद्यज्ञं ते अन्यद् (४४)

विषुरूपे अहनी द्यौरिवासि। विश्वा हि माया अवसि स्वधावो भुद्रा ते पूषन्निह रातिरस्तु। तेऽवर्धन्त स्वतंवसो महित्वना नाकं तुस्थुरुरु चक्रिरे सदेः। विष्णुर्यद्धावद्वृष्णं मदच्युतं वयो न सीदन्नधिं बुरुहिं प्रिये। प्र चित्रमर्कं गृणते तुराय मारुताय स्वतंवसे भरध्वम्। ये सहस्रसि सहस्रा सहन्ते (४५)

रेजते अग्ने पृथिवी मखेभ्यः। विश्वे देवा विश्वे देवाः। द्यावानः पृथिवी इमं सिध्रमद्य दिविस्पृशम्। यज्ञं देवेषु यच्छताम्। प्र पूर्वजे पितरा नव्यसीभिर्गर्भिः कृषुध्वं सदने कृतस्य। आ

नौ द्यावापृथिवी दैव्येन जनेन यातं महि वां वर्णथम्। अग्निः
स्तोमेन बोधय समिधानो अमर्त्यम्। हृव्या देवेषु नो दधत्। स
हृव्यवाडमर्त्य उशिगदूतश्चनौहितः। अग्निर्धिया समृण्वति। शं नौ
भवन्तु वाजेवाजे॥ (४६)

पूरुषत्वां यजुतन्ते अन्यथाहन्ते चनौहितोऽष्टौ च॥४॥ [११]

युज्ञान इमामृगभ्यं देवस्य सन्ते वि पाजस्य वसंवस्त्वा समास्त्वोर्ध्वा अस्याकृतिं यदंग्रे यान्यग्रे
यं युज्ञमेकादशा॥१॥

युज्ञानो वर्म च स्थ आदित्यास्त्वा भारती स्वाः अह॒ पद्मत्वारिःशत्॥४६॥

युज्ञानो वाजेवाजे॥

हरिः ॐ॥

॥कृष्ण-यजुर्वेदीय-तैत्तिरीय-संहितायां चतुर्थकाण्डे प्रथमः प्रश्नः
समाप्तः॥ ४-१॥